

Stichting Dordrecht – Dordrecht

Jaarverslag 2022

‘Met eigen ogen’

Inleiding

In 2022 is goed te merken hoe veel groter de afstand tussen beiden landen (continenten, steden) eigenlijk is geworden de afgelopen twee jaar. Want naarmate de impact van Corona op de achtergrond raakt (er mag weer gereisd worden, de samenleving gaat van het slot) wordt ook in Nederland duidelijk welke schade er óók is ontstaan. Sociale structuren bijvoorbeeld. Clubs en verenigingen die, doordat activiteiten stil kwamen te liggen, leden hebben verloren. Leden die niet automatisch terug keren nu het stof is neer gedwarreld. Ook de stedenband heeft vrijwel stil gelegen. Want ook bestuursvergaderingen kenden een grotere interval. En met het volledig stil komen vallen van de activiteiten popt zo nu en dan de vraag op wat het bestaansrecht is van de stedenband. Maar eigenlijk weten we dat wel. Dat zit hem in de relatie: niet alleen tussen beide steden, maar vooral ook tussen mensen. Daar en hier. Tijd dus om die mensen op te zoeken.

Op ontdekkingsreis

Delegatie: Jan Jansen, Sonja van Oeveren, Merlijn Timmers

En hoewel het onderhouden van de contacten in 2022 weer wat makkelijker gaat, staat als een paal boven water dat het tijd is voor een werkbezoek. Om met eigen ogen te zien hoe het er voor staat. Het lijkt eindelijk weer te kunnen! Dus plannen we voor het najaar een bezoek aan Dordrecht, Zuid-Afrika in. Het voelt een beetje als een ontdekkingsreis. Want waar we normaal gesproken eigenlijk prima weten wat we kunnen verwachten is dat nu anders.

Het is te merken dat ook reizen weer op gang moet komen. Zo wordt onze vlucht omgeboekt, waarschijnlijk omdat de vlucht die we eigenlijk willen hebben niet vol zit. Gelukkig zijn we flexibel genoeg, want de hele reis schuift een dag op. Wat ook wat vraagt van thuisblijvers en andere werkzaamheden. We reizen als vanouds naar Johannesburg en rijden van daar naar Dordrecht. Die rit is weer een mooie manier om echt te landen in Zuid-Afrika. Als we aankomen aan het einde van de middag is het veel stiller en rustiger dan we gewend zijn. We bellen Pieter die ons verwelkomt, en als snel zitten we weer op onze vertrouwde plek. Maar helemaal vertrouwd is het niet. En dat blijkt ook de dagen er na. 'Normaal' komen we binnen no-time de meeste van onze contacten wel tegen. Maar nu gaat het allemaal wat langzaam. En sommigen treffen we helemaal niet, zoals Ntsikelele Spielman; hij is steeds weg als we een poging doen hem op te zoeken. Dus wordt ons duidelijk dat ook hier Corona een enorme impact heeft gehad op de sociale structuur. Er is veel weggevallen. En het is nog te vroeg voor nieuwe initiatieven.

En het land zelf lijkt er ook niet op vooruit te gaan. De wegen zijn nog steeds uitstekend (naar verhouding), en zeker rondom Dordrecht zijn ze bezig met het vernieuwen van grote stukken asfalt. Maar met name de stroomvoorziening gaat hard achteruit. Het zogenaamde loadshedding (delen van de dag geen elektriciteit omdat de beschikbare hoeveelheid verdeeld wordt over het land) heeft een vlucht genomen. Van incidenteel naar 4-8 uur per dag geen elektriciteit. En dat is wanneer het voorspelbaar is, want via een app kun je zien wanneer de stroom er af en op gaat. En die tijden kloppen redelijk. Maar als er dan ook nog her en der een stroomstoring boven op komt dan kun je je voorstellen dat bijvoorbeeld een onderneming runnen een flinke uitdaging is.

Maar: genoeg over wat minder is geworden. We komen ook heel mooie dingen tegen!

Omdat we ons richten op het voorbereiden van een werkbezoek van burgemeester Kolff en ondernemers aan Dordrecht Zuid-Afrika zoeken we met name naar kansen. En die vinden we. De twee belangrijkste zijn: voetbal en muziek! En daarnaast besteden we ook wat tijd in onder andere het bejaardenhuis Nerinahof. Ook hier is de roep om steun groot. Het dak lekt, de overheid betaalt

niet waardoor salarissen niet kunnen worden uitbetaald, etc. Voetbal en muziek dus. Met name het aantal voetballende jongeren valt op. Waar er eerst vooral sprake was van een wedstrijd in de townships op zaterdag, en sporadisch op woensdag, zien we nu vrijwel dagelijks wel trainingen en wedstrijden. En als we het navragen blijkt het te kloppen: in voetbal vinden jongeren elkaar én een goede en leuke manier om de tijd te besteden. We organiseren een toernooi (of eigenlijk: we stellen prijzengeld beschikbaar en tal van teams zijn dagen zoet om er met elkaar om te strijden). En nemen ons voor terug in Nederland te verkennen of een samenwerking met bijvoorbeeld FC Dordrecht mogelijk is.

En muziek! Tot onze grote verrassing is een groot deel van de muziekinstrumenten van de voormalige Fieldband opgeslagen in het gemeentehuis. Wij dachten dat ze allemaal verdwenen waren! Goed nieuws dus. Want: er is vast een manier om weer een muziekband nieuw leven in te blazen. Zonder het gedoe, en vooral de kosten, van de Fieldband. Maar hopelijk mét het plezier, de energie, de saamhorigheid en de muzikaliteit die er was. Ook daar gaan we verder mee aan de slag.

Na intensieve dagen vol ontmoetingen reizen we weer naar Nederland. Het was anders dan we dachten. En er is veel dat opnieuw of anders moet worden opgebouwd. Maar voor ons is duidelijk: de stedenband leeft. En dat is niet zo gek. Want hij is gebaseerd op vriendschap.

